

บทที่ 5

บทสรุป

1. การเคลือบผิวด้วย Monopoly Palaseal[®] และ Glaze[®] ทำให้การยึดเกาะของเชื้อ *C. albicans* บนพื้นผิวพอลิเมทิลเมทาคริเลตมีแนวโน้มลดลง ตั้งแต่หลังเคลือบทันทีถึงหลังแช่น้ำ 60 วัน เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม (ไม่เคลือบ) โดยการลดลงของจำนวนเชื้อที่ยึดเกาะ ในทั้ง 3 กลุ่มที่ทำการทดลอง พบมากที่สุดที่เวลาหลังเคลือบทันทีและยังคงประสิทธิภาพไปถึง 60 วัน หลังแช่น้ำ

2. การเคลือบผิวพอลิเมทิลเมทาคริเลตด้วย Palaseal[®] ทำให้พื้นผิวมีความเรียบมากที่สุด (0.24 ± 0.17 ไมโครเมตร) รองลงมาคือ Glaze[®] (0.82 ± 0.23 ไมโครเมตร) และ Monopoly (0.85 ± 0.29 ไมโครเมตร) ตามลำดับ โดยความหยาบผิวทุกกลุ่มมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นหลังการแช่น้ำแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ยกเว้นกลุ่มที่เคลือบด้วย Monopoly และแช่น้ำ 60 วัน)

3. ความหยาบผิวของพอลิเมทิลเมทาคริเลตและจำนวนการยึดเกาะของเชื้อ *C. albicans* มีความสัมพันธ์กันในรูปเชิงเส้น ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.205)

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า การเคลือบผิวพอลิเมทิลเมทาคริเลตด้วย Monopoly Palaseal[®] และ Glaze[®] ทำให้การยึดเกาะของเชื้อ *C. albicans* มีแนวโน้มลดลง โดยการเคลือบด้วย Palaseal[®] จะให้ผลดีที่สุด โดยในการทดลองนี้เป็นการทดลองในห้องปฏิบัติการ ซึ่งศึกษาเฉพาะการยึดเกาะระยะแรกของเชื้อ โดยไม่มีปัจจัยอื่นรบกวน เพื่อให้ทราบถึงผลโดยตรงของการเคลือบที่มีต่อการยึดเกาะของเชื้อ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสถานะในช่องปากมีความแตกต่างจากสถานะในห้องปฏิบัติการ ดังนั้นในการศึกษาขั้นต่อไปน่าจะเป็นการทดลองในคลินิก (clinical trial) โดยการแบ่งพื้นที่ด้านสัมผัสเนื้อเยื่อของฟันปลอมเป็น 2 ส่วน ซ้ายและขวา ทำการเคลือบเพียงครึ่งหนึ่ง ส่วนพื้นที่อีกครึ่งหนึ่งไม่เคลือบเพื่อจะใช้เป็นส่วนควบคุม จากนั้นให้ผู้ป่วยนำกลับไปใช้งาน ซึ่งผู้ป่วยอาจจะถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ที่มีวิธีการทำความสะอาดแตกต่าง-

กัน เมื่อครบระยะเวลาที่ศึกษา จึงนำฟันปลอมมาทำการศึกษาคายัดเกาะของเชื้อ และอาจใช้กล้องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนในการตรวจดูการเปลี่ยนแปลงของพื้นผิวที่ถูกเคลือบและไม่เคลือบเปรียบเทียบกัน ทั้งนี้ในการทดลองทางคลินิก อาจมีปัจจัยหลายปัจจัยที่อาจมีผลต่อการทดลอง ดังนั้นการออกแบบการทดลองอย่างละเอียดจึงเป็นสิ่งที่ควรพิจารณาให้รอบคอบ ก่อนเริ่มต้นทำการทดลอง